

KRISTOFER PAOLINI

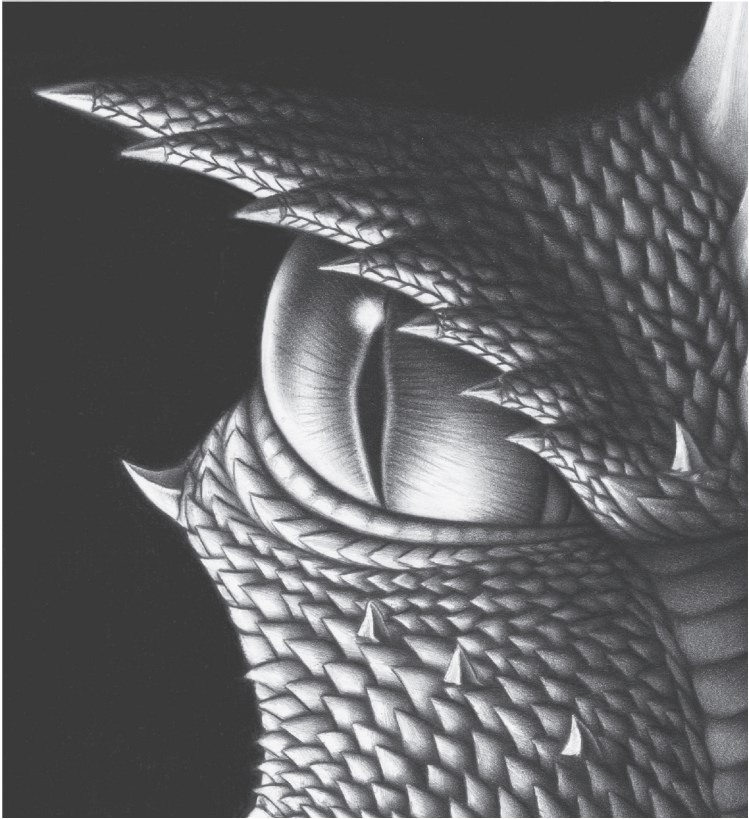
MURTAG

S engleskog prevela

Marija Pavićević

**Čarobna
knjiga**

*Ovu knjigu, kao i sve druge, posvećujem svojoj porodici.
I onima koji stoje izvan gledajući unutra.*

Sažetak

Pogledajte, pred vama je zemlja Alagezija, nepregledna i zaogrnuta zelenilom i velom misterije. Ovde planine dosežu do zvezda, šume su duboke i nedokučive kao okean, pustinje sažežene do jalovosti, i skrivena su razna blaga. Šarom Zemlje mogu se pronaći razni narodi i stvorenja, od odvažnih ljudskih bića, preko dugovekih vilenjaka i patuljaka sa naseobinama duboko u zemlji, do ratobornih Urgala. A iznad svega, zmajevi – blistavi, sjajni i u isti mah zastrašujući u svojoj drevnoj moći.

Tokom prethodnog veka kralj Galbatoriks stezao je svojom tiranskom pesnicom većinu područja naseljenih ljudskom vrstom i bio je strah i trepet i za ostale rase. Zahvaljujući njegovoj samovolji zmajevi su savladani, a njihov broj je znatno smanjen dok ih nije ostalo samo nekoliko.

Oni hrabri koji su ustali protiv Galbatoriksa prebegli su u unutrašnjost zemlje, gde su sami sebi nadenuili ime Vordeni. Tamo su se naselili gotovo se i ne nadajući da će pobediti dok zmaj Safira nije izlegla jaje za Eragona, predstavnika ljudske rase.

Udruženim snagama – i pod mudrim vođstvom gospe Nasuade – pošli su u borbu protiv Galbatoriksovog carstva.

Kralj je na kraju ubijen, rat za njegovo svrgavanje s prestola je okončan, i započeo je period oporavka i obnove zemlje.

Međutim, čak i u miru tama ne spava, i govorka se da se oko granica Alagezije dešavaju čudne stvari, a jedan čovek žarko želi da sazna pravu istinu...

*Kako ostati na nogama tokom oluje,
Da li pocepati zastavu, čvrsto je držati ili je preoteti?
To je pitanje koje muči
I najveće umove. Šumarak jasike
Poraste visoko i očvrsne kao i usamljeni
Hrast. Čast zahteva, dužnost primorava,
Ljubav nagovara, ali sopstveno biće prevladava.*

*– Nedoumice 14–20
Aten Ridokosi*

CEUNON

FUNDORSKI ZALIV

I POGLAVLJE

POČETAK MRESTA

*H*oćeš li da ideš sam?

Murtag upitno pogleda Trna. Crveni zmaj šćućurio se pored njega na vrhu stenovitog brda na koje su sleteli. Mutna svetlost sutona prigušila je svetlucanje zmajeve krljušti, potamnevši je poput ugljeglja u zgasloj vatri koje samo čeka dašak vetra da ponovo zablista punim sjajem.

„Što? Pošao bi sa mnom?”

Trnove čeljusti razdvojiše se u vučji osmeh, otkrivajući nizove oštrih belih zuba, dugačkih poput bodeža. *Zašto da ne? Već nas se plaše. Neka vrište i beže kud ih noge nose kad se pojavimo.*

Zmajeve misli odjekivale su u Murtagovom umu kao zvono. Zavrteo je glavom skidajući Zarok, svoj mač, sa pojasa. „Voleo bi to, zar ne?”

Trn još šire razjapi čeljusti i hrapavim jezikom oliza bokove. *Možda.*

Murtag je jasno mogao da zamisli kako Trn grabi uskom ulicom grebući fasade nazubljenim ramenima, lomeći grede, prozorske kapke i krovne vence dok svetina beži pred njim. Murtag je znao kako bi se to završilo – u plamenu, krvi i obruču pustoši i razaranja.

„Mislim da je najbolje da sačekaš ovde.”

Trn je promeškoltio somotna krila i nakašljao se duboko u grlu. On se tako smeja. *Onda bi možda trebalo da magijom promeniš boju mojih krljušti, pa bismo mogli da se pretvaramo da smo Eragon i Safira. Zar to ne bi bilo zabavno?*

Murtag frknu spustivši Zarok na keceljicu suve trave. Izenadio se kada je otkrio da Trn ima odličan i pomalo jedak smisao za humor.

To nije bilo odmah očigledno kada su bili u ropstvu, delom zbog Trnove mladosti, a delom zbog... tadašnjih okolnosti.

Murtaga su na trenutak obuzele sumorne misli.

Ne? Pa dobro, ako se predomisliš...

„Prvo ću tebe obavestiti.”

Mmm. Trn je vrhom njuške pogurao mač. Voleo bih da poneseš svoj ubojiti očnjak. Svoju kandžu. Svoju naoštrenu bol.

Murtag je znao da je Trn napet. Uvek je bio takav kad bi Murtag nekud išao, čak i nakratko. „Ne brini. Biću dobro.”

Iz zmajevih raširenih nozdrva pokuljao je oblačić svetlog dima. *Ne verujem onoj kukavici sa ustima ajkule.*

„Ja nikome ne verujem. Samo tebi.”

I njoj.

Murtag zastade pošavši prema jednoj od bisaga koje su visile duž Trnovog boka. Pred očima su mu zatitrale Nasuadine bademaste oči. Jagodične kosti. Zubi. Delovi i detalji koji nisu uspevali da prikažu celinu. Sećanje na njen miris, pomešan s čežnjom i tugom, bolnim odsustvom onoga što je moglo biti i što je sada izgubljeno.

„Da.” Nije mogao da slaže Trna čak i da je hteo. Bili su previše povezani da bi u tome uspeo.

Zmaj je bio dovoljno uviđavan da skrene razgovor u bezbednijem pravcu. *Misliš li da je Saros nanjušio nešto vredno pažnje?*

„Bolje bi bilo da nije.” Murtag je izbunario klube smeđeg kanapa iz bisaga.

Ali šta ako jeste? Da li u tom slučaju letimo prema oluji ili što dalje od nje?

Na Murtagovim usnama osvanu slabašan osmeh. „To zavisi od jačine oluje.”

Možda neće biti očigledno. Vetar ume da prevari.

Izmerio je dužinu kanapa. „Onda ćemo nastaviti da njuškamo uokolo dok ne postane očigledno.”

Hmm. Dokle god budemo mogli da promenimo pravac ako zatreba.

„Uvek postoji nada.”

Trnovo bliže oko – duboko usađeni rubin koji je sijao jarkom unutrašnjom svetlošću – pomno je pratilo svaki Murtagov pokret dok je sekao kanap i njime uvezivao nakrsnicu Zaroka za pojas i korice da grimizni mač ne bi iskliznuo i ispao. Potom je stavio Zarok u bisage, gde ga niko neće ni videti niti moći da ga ukrade, a onda se vratio i stao pred Trna.

„Vratiću se pre zore.”

Zmaj je čučnuo nisko se posagnuvši, kao da se priprema da primi udarac. Gnječio je zemlju pod sobom kukastim kandžama kao što velike mačke gnječe čebe, pa su kamenčići iskakali i pucali uz snažan prasak među njegovim šapama. Iz grudi mu je dopiralo neko tiho brujanje, gotovo cviljenje.

Murtag spusti ruku na Trnovo nazubljeno čelo nastojeći da ga umiri i uveri da će sve biti dobro. Mračni tonovi nemira odzvanjali su u dubinama Trnovog umnog pejzaža.

„Biću dobro.”

Ako ti zatrebam...

„Stvorićeš se tamo. Znam.”

Trn je povio vrat, a kandže su mu se umirile. Iz njegovog uma Murtag je osetio čvrstu rešenost, koja je doduše isprva bila na klimavim nogama.

Razumeli su se.

„Budi oprezan. Čuvaj se onih koji bi mogli da ti se prikrađu.”

Opet je ono brujanje od kog su podrhtavale kosti izbilo iz dubine Trnovih grudi.

Murtag je potom nabacio kapuljaču ogrtača preko glave i krenuo niz brdsku padinu, pažljivo koračajući između raštrkanog oštrog kamenja i žbunova bodljikave konjske četke.

Jednom se osvrnuo i video da je Trn i dalje sklupčan na vrhu brda i da ga posmatra skupljenih kapaka.

Čovek sa zmajem zapravo nikada nije sam.

O tome je razmišljao Murtag dok je krupnim i lakim koracima grabio ka zapadu. Ma koliko ga kilometara razdvajalo od Trna, uvek bi delom svojih bića ostali povezani iako zbog razdaljine nisu mogli čuti misli i razabrati osećanja onog drugog. Spajala ih je magija najstarije vrste, koja neće prestati da deluje sve dok jedan od njih dvojice ne umre.

Međutim, magija nije bila njihova jedina spona. Sve ono kroz šta su on i Trn zajedno prošli – sve nedaće, mentalni napadi, mučenja – sva ta iskustva ostavila su toliko dubok trag i bila toliko specifična po svojoj prirodi da je Murtag smatrao da niko ne bi mogao potpuno shvatiti šta su sve preživeli.

Ta činjenica mu je pružala izvesnu utehu. Kuda god bi pošao i šta god bi radio, Trn će uvek biti uz njega. Štaviše, Trn će ga razumeti. Možda se neće uvek složiti s njim, ali čak i tada će pokazati saosećajnost. A važno je i u obrnutom smeru.

Ta činjenica je stvarala i određeni osećaj sputanosti. Nikada nisu mogli da pobegnu jedan od drugog. Ne u potpunosti. Međutim, Murtagu to nije smetalo. Dojadilo mu je da bude sam.

Padina se pod njim spuštala sve dok, posle nekoliko kilometara, nije stigao do Fundorskog zaliva. Tamo, na obali, ležao je grad Ceunon: skupina građevina opasana grubim zidinama, obavijenim tamom, osim pokoje upaljene lampe i sveće – sjajnih dragulja u tkanju nadiruće noći. Nizovi ribarskih čamaca sa zamotanim jedrima plutali su duž kamenih pristaništa, a kraj njih i tri lađe za plovidbu dubokim morima sa visokim jarbolima i širokim trupom, dovoljno izdržljive za obilazak oko najsevernije tačke poluostrva, koja je razdvajala zaliv od otvorenog okeana.

Iza zaliva uzdizale su se planine Kičme, nazubljenih grebena poput testere i skrivenih iza vela guste magle, zbog čega je slana voda između njih izgledala duboko, hladno i zlokobno.

Sivi oblaci ležali su nisko nad zalivom, ali i nad kopnom, a potmula tišina prigušila je bat Murtagovih koraka.

Kap hladnoće ga je dodirnula po ruci nagnavši ga da pogleda naviše.

Krupne pahulje lelujale su se ka tlu: prvi sneg. Otvorio je usta i uhvatio jednu jezikom; istopila se kao prijatno sećanje, neuhvatljivo i nestvarno.

Čak i ovoliko daleko na severu još je bilo rano za sneg. Prošlo je samo dva dana od praznika kojim se obeležavao Početak mresta bergenheda, ribe srebrne, tvrde krljušti koja je zalazila u zaliv svake jeseni. Jata su bila toliko velika i gusta da se skoro moglo hodati po njima, a Murtag je čuo da, kad je jek sezone, ribe uskaču na palube čamaca omamljene silinom nagona za mrešćenjem.

U tome se krije neki nauk, zaključio je.

Sneg obično padne mesec-dva posle Početka mresta. To što je toliko poranio značilo je da će zima biti oštra i surova.

Ipak, Murtag je uživao u laganom plesu i mekom dodiru pahuljica i prijaio mu je hladan vazduh. Temperatura je bila savršena za šetnju, trčanje ili borbu.

Skoro da nema ništa gore od borbe na život i smrt po vrelini od koje možeš da se onesvestiš.

Srce mu je ubrzano lupalo. Skinuo je kapuljaču i prešao u lagani trk osetivši potrebu da se kreće brže.

Nije menjao brzinu ni kad je izbio na ravnice oko Ceunona, ni dok je prolazio pored potoka i čestara, preko kamenih ograda i kroz polja ječma i raži zrelih za žetvu. Niko ga nije primetio osim lovačkog psa kod kapije jedne seoske kuće, koji je lanuo reda radi.

I ja tebi, pomisli Murtag.

Dok je trčao, njegova veza sa Trnom bila je sve slabija, ali nikada se nije prekinula. Što je umirivalo Murtaga. Kad god bi se razdvojili, osećao se napeto koliko i Trn, premda se trudio da prikrije to osećanje ne želeći da se zmaj još više zabrine.

Murtagu bi više odgovaralo da su sleteli bliže Ceunonu. Ako mu bude potrebna pomoć, svaka sekunda će biti važna. Međutim, rizik da neko uoči Trna bio je preveliki. Najbolje je da ostanu daleko jedan od drugog i izbegnu suočavanje sa lokalnim snagama.

Murtag je razmrdao vrat kružnim pokretima. To što je bio na nogama – pluća punih čistog, svežeg vazduha, što mu je srce kucalo

brzo ali ujednačeno – prijalo mu je posle čitavog dana letenja na zmajevim leđima. Kolena i kukovi su ga pomalo boleli; nije bio krivonog kao mnogi konjanici Galbatoriksove vojske, ali bude li nastavio da većinu vremena provodi u sedlu, i to se može desiti. Zar to nije neizbežno za jednog Jahača zmaja?

Osmejak mu je zaigrao na usnama.

Nadaleko čuveni Jahači – pogotovu vilenjaci – sa krivim nogama kao u kopljanika-veterana sa dvadeset godina iskustva bili su smešan prizor. Međutim, sumnjao je da je to bio slučaj. Jahači su verovatno imali svoj način da se izbore sa posledicama dugotrajnog sedenja u sedlu, a kada zmaj postane dovoljno veliki, svakako bi postalo nemoguće da se na njemu sedi kao na konju. Takav je bio Šruikan – Galbatorikov planinski crni zmaj. Kralj je umesto sedla na grbu Šruikanovih džinovskih leđa postavio mali paviljon.

Stesao se i zastao pored drveta koje je pogodio grom. Iznenadna jeza prošla mu je kroz ruke i noge.

Duboko je udahnuo. A onda još jednom. Galbatoriks je bio mrtav. Kao i Šruikan. Više nisu imali moć ni nad njim niti nad ijednim živim bićem.

„Slobodni smo”, prošaputao je.

Od Trna je dopro osećaj umirujuće topline, kao zagrljaj na daljinu. Ponovo je navukao kapuljaču i produžio.

Kada je izbio na priobalni put južno od Ceunona, zastao je iza obližnje živice i promolio glavu iznad nje. Laknulo mu je što na putu nije bilo žive duše.

Provukao se kroz živicu i pohitao ka severu, prema širokom, uvučenom kopnu na kom je ležao grad. Slaba svetlost koja se probijala kroz oblake gotovo je iščezla, a želeo je da stigne u Ceunon pre nego što zavlada mrkli mrak.

Duboki tragovi točkova teretnih kola izbrazdali su dobro utaban put, a zbog gomilica kravlje balege morao je na svakih nekoliko

koraka da prelazi s jedne strane puta na drugu. Na tlu se već stvorio tanak sloj mekog snega koji ga je podsetio na ukrasnu čipku koju nose gospe na dvorskim svečanostima.

Usporio je dok se približavao zidinama Ceunona. Utvrđenja su bila dobro sazidana, na čvrstim temeljima, premda nisu bila visoka kao ona u Tirmu i Dras-Leoni. Među blokovima grubog crnog kamena povezanim malterom nije bilo razmaka, a sa odobravanjem je primetio i da je zid pod odgovarajućim nagibom.

Doduše, ništa od toga nije bilo bitno ako moraš da se sukobiš sa zmajem ili Jahačem.

Dva stražara stajala su oslonjena na svoje pikete, svaki sa svoje strane južne kapije Ceunona. Murtag je bacio pogled na grudobrane i mašikule iznad sebe. Na stražarskoj stazi u vidu ispusta nisu bili postavljeni strelci. *Traljavo.*

Stražari su se uspravili kada je naišao, pa je razmakao ogrtač da bi pokazao da nije naoružan.

Piketi su zvecnuli kada su ih stražari ukrstili. „Ko ide?“, upitao je onaj s leve strane. Imao je lice poput bele repe, baburast nos pre mrežen popucalim kapilarima i žutu masnicu ispod desnog oka.

„Samo običan putnik za praznik Početka mresta“, odvratio je Murtag smireno. „Dođoh da pazarim dimljenu ribu za gospodara.”

Onaj s desne strane sumnjičavo ga je odmerio. Po liku bi se reklo da je rođak ovome s baburom. „Ma, šta mi reče. Odakle si rodnom, putniče? I kako ti je ime?”

„Tornak, sin Teretov, a dolazim iz Ilirije.”

Na pomen prestonice stražari se ukrtiše još više. Pogledali su se, a onda se baburasti nakašljao i pljunuo na zemlju. Šlajm je otopio kružić snega. „Mlogo je to dugačak put da se bije peške bez konja i torbe s'leбом za malko ribe.”

„I jeste”, složio se Murtag, „ali moja kobila je sinoć slomila nogu. Ugazila je u jazavičju rupu, sirotica.”

„Pa si sjahô i rešio peške?”, upitao je desni.

Murtag slegnu ramenima. „Moj gospodar dobro plaća, ali me ne plaća da vukljam sedlo i bisage preko pola Alagezije, ako me razumete.”

Stražari se zacerekaše, a babura reče: „Nego kako. Razumemo mi. Jesi l' našò prenoćište? Imaš pare za konak?”

„Imam dovoljno.”

Babura klimnu glavom. „Tako è. Nećemo da nam stranci spava'u po ulicama. Budemo li te u'vatili da se smucaš i zaviru'eš u tuđi džepovi, će ti pokažemo put. U'vatimo li te da praviš neke đavolije i da smerаш nešto rdavo, ima d' izletiš odavde kô iz katapulte. Od ponoći do četvrtoga časa kapije su zatvorene i ne otvara'u se ni zbog koga sem zbog kraljice Nasuade lično.”

„To zvuči razumno”, rekao je Murtag.

Babura frknu i utom su obojica razmakla pikete. Murtag klimnu glavom iz poštovanja i, prošavši između njih, uđe u grad.

Murtag se češao po bradi odmičući sve dalje kroz Ceunon.

Od početka godine nije kratio bradu da bi prikrio ko je. Mislio je da to deluje; do tada mu se niko nije obratio. Međutim, brada ga je svrbela, a nije bio voljan da pusti da previše poraste kako dlake ne bi postale meke i mlitave. Smetalo mu je što mora da bude neuredan.

Podrezivanje brade sopstvenim bodežom pokazalo se nepraktičnim; s druge strane, nije želeo da pribegne magiji i da je samo jednom rečju oblikuje, mada je bilo neizvesno kakav bi tačno ishod bio. Osim toga, nije bio siguran da li će činima skinuti i kožu, a bilo je i izvesnog zadovoljstva u tome da to odradiš ručno.

Kupio je gvozdene makaze od jednog gvoždara nedaleko od Narde. Dobro su ga služile pošto ih je oštrio, podmazivao i čistio od rđe. Održavanje brade mu je pak i pored toga zadavalo muke skoro koliko i brijanje.

Možda će je obrijati kada ode iz Ceunona.

Glavna ulica bila je blatnjava i dvaput šira od južnog puta. Zgrade su zidane delom od drvenih greda, ponegde zakrivljenih, i letava koje su se preklapale između nosećih drvenih greda. Same grede bile su premazane crnim borovim katranom, koji ih je štitio od soli iz

zaliva, i mnoge su bile ukrašene rezbarskim šarama u obliku morskih zmija, ptica i Svartlinga. Na svakom kosom krovu od šindre dokono je džedžio gvozdeni vetrokaz, a vrh većine kuća krasila je izrezbarena glava zmaja.

Murtag je naterao sebe da prestane da se češe.

Umeo je da izdeklamuje čitavu istoriju grada, od njegovog osnivanja pa sve do danas. Znao je da su rezbarije pripadale opštepoznatom stilu pod nazivom *kisk*, čiji je tvorac bio nepoznati zanatlija koji je živio pre više od jednog veka. Da crni kamen u spoljnim zidinama potiče iz kamenoloma oko četrdeset kilometara ka severoistoku. I da se dobri ljudi Ceunona smrtno plaše vilenjačke šume Du Veldenvarden i da su se svim silama trudili da im stabla borova sa tamnim iglicama ne niknu na poljima. Znao je sve to i još mnogo stvari.

Međutim, čemu sve to? Stekao je najbolje obrazovanje u zemlji i nastavio da proširuje vidike, a sada se njegov život sveo na opasno i naporno putovanje, gde su oštar sluh i brzina ruke važniji od svega što je naučio iz knjiga. Pored toga, uvideti šta *mora* da se uradi i šta bi *trebalo* da se uradi bile su dve potpuno različite stvari. To je naučio zahvaljujući Galbatoriksu. Kralj je znao više od većine – čak više i od nekih najstarijih vilenjaka i zmajeva – ali na kraju se ispostavilo da to njegovo znanje sobom nije nosilo nimalo mudrosti.

Samo nekoliko ljudi je bilo na ulicama. Bilo je kasno, a posle Početka mresta danima su priređivane gozbe, pa je većina stanovnika bila u zatvorenom, proslavljajući još jednu uspešnu žetvu bergenheda.

Trojica radnika prošla su pored njega teturajući se i zaudarajući na jeftino pivo i riblje iznutrice. Murtag se držao svog pravca, pa su ga zaobišli. Kada su zašli za ugao, najprometnija ulica ponovo je utihnula. Nije ugledao više nikoga sve dok nije prešao gradski pijačni trg, gde su dva besposličara izletela na vrata skladišta bučno se raspravljajući. Jedna niska, bradata prilika je pošla za njima ka trgu i njen glas je bio najprodorniji.

Patuljak! Murtag je pognuo glavu. Još od Galbatoriksove smrti i pada Carstva pre više od godinu dana, patuljci su se sve češće

pojavljalivali u područjima koja su naseljavali ljudi. Uglavnom su se bavili trgovinom dragim kamenjem, metalima i oružjem, ali viđao je i one koji su radili kao naoružani stražari (uprkos niskom rastu, njihova hrabrost i iskustvo u boju nisu se smeli potceniti). Murtag je prosto morao da se zapita koliko njih zapravo radi kao oči i uši za svog kralja Orika, koji je sedeo na mermernom tronu u Trondžhimu, gradu-planini.

Činilo se da je patuljak, koga je svetlost obasjavala odostrag, pogledao u njegovom pravcu, pa se Murtag blago zateturio – da bi izgledao kao još jedan pijanac sa proslave Početka mrešta na putu do kuće.

Domišljatost ga je zaštitila, jer je patuljak ponovo obratio pažnju na trgovce koji su se prepirali.

Murtag je požurio. To što je patuljaka bilo svugde još više je otežavalo putovanje i njemu i Trnu. Sam Murtag nije imao ništa protiv njih kao rase i naroda – štaviše, Orik mu se zaista dopadao kao ličnost, a njihovi arhitektonski podvizi bili su dostojni divljenja. Uglavnom, oni su prema njemu gajili duboku, neprestanu mržnju zbog toga što je ubio kralja Hrotgara, Orikovog prethodnika... i ujaka. A patuljci su bili poznati po tome koliko su zagriženi u svojoj netrpeljivosti.

Može li ikada da nadoknadi štetu Oriku, njegovom klanu i patuljcima u celini? Ako bi to i bilo moguće, morao bi tek da razmisli o načinu na koji bi to izveo.

Nažalost, nije bio u takvim odnosima samo sa patuljcima. I vilenjaci su gajili slično neprijateljstvo prema njemu i Trnu zbog uloge koju su odigrali u ubistvu Oromisa i Glejdra, poslednjeg preživelog Jahača i zmaja iz perioda pre Galbatoriksovog dolaska na vlast.

Murtag nije mogao da ih krivi zbog toga.

Ni prosečno ljudsko biće nije osećalo nimalo veću naklonost prema njima s obzirom na to da je vladalo opšte ubeđenje da su izdali Vordene u korist Galbatoriksa tokom rata. Izdajnici su samo zaradili prezir obeju zaraćenih strana, i to s pravom – Murtag nije imao ni trunke saosećanja prema pojedincima otrovnog jezika koji

su prekršili zakletvu, kao što je bio njegov otac – ali mu je teško padalo to što je lažno optužen da je upravo takav.

Nema sigurne luke za nas, pomisli Murtag. Sumoran, neveselo osmeh mu osvanu na usnama. Tako je bilo čitavog njegovog života. Zašto bi sad bilo drugačije?

Težak miris ribe, morske trave i soli osećao se sve jače dok je prolazio pored pristaništa i stalaka za sušenje postavljenih pored ulice.

Pogledao je naviše. Do ponoći je ostalo još tri-četiri sata. Vremena napretek da se obavi posao i ode iz Ceunona. Posle toliko vremena provedenog na otvorenom, u prostranstvima divljine, boraveći tako blizu građevinama osećao je nelagodu zbog skučenosti. U tom smislu je sve više postajao kao Trn.

Muzika i glasovi dopirali su odnekud ispred njega i utom je ugledao gostionicu koja je i bila njegovo odredište: *Obilna gozba*. Ta niska građevina od tamnih greda sa prednje strane imala je prozore od kristala – redak luksuz u ovom delu sveta – sa kojih se svetlost poput žutih latica spuštala na kaldrmu: poziv dobrodošlice da se uđe, odmori i provedeli.

Saros je odabrao to mesto za njihov sledeći susret i zbog same te činjenice Murtag je bio na oprezu. S druge strane, *Obilna gozba* izgledala je prilično bezopasno – kao još jedna zapuštena krčma u moru sličnih. Ako se izuzmu kristalni prozori, takva gostionica mogla se naći u bilo kojoj primorskoj varoši ili selu u bilo kom delu zemlje. Ipak, Murtag je odavno naučio da izgled često ume da prevari.

Pripremio se na buku koja će ga zaglušiti i otvorio vrata.